

Chương 4

Hoàng hôn, trời mùa đông nhanh tối, thêm nữa tiếng nữa là phải bật đèn chiều.

Cảnh sát có mặt khắp nơi nhưng hiện trường lại cực kỳ yên ắng. Mỗi người đều bận rộn làm nhiệm vụ riêng của mình, nếu có nói gì với nhau thì cũng chỉ thì thầm mà thôi.

Đội xe của Cao Đống dừng lại trên con đường tỉnh lộ cũ. Ông vừa bước xuống xe, Mã Đăng Bồi, Lý Vệ Bình và các vị lãnh đạo chủ chốt của Công an Huyện lập hạc vây quanh.

“Chết sạch rồi ư?” Cao Đống chào hỏi ngắn gọn khuôn mặt chẳng có chút biểu cảm nào, bước nhanh về phía có nhiều cảnh sát nhất

Lý Vệ Bình đứng cạnh căng thẳng báo cáo: “Có năm tử thi trên xe, tất cả đều bị thiêu cháy, không thể xác định được thân phận, chiếc xe cũng đã bị đốt cháy chỉ còn bộ khung.”

“Năm ư?” Cao Đống dừng bước, nhìn anh ta: “Không phải trên xe có tổng cộng bảy người sao?”

Tổng cộng có bảy người cùng đi du lịch, nhưng chỉ tìm thấy năm tử thi trên xe thôi. Bảy người gồm sáu nam và một nữ, năm tử thi trên xe đều là nam cả.”

“Ừm.” Cao Đống đáp lại một tiếng, tiếp tục tiến về phía trước rồi nói: “Có nghĩa là vẫn còn một nam và một nữ không có trong xe.”

“Vâng.”

“Hãy nhanh chóng tiến hành giám định pháp y, đưa năm tử thi phát hiện được cho người nhà nhận dạng. À, không. Các thi thể đều bị thiêu cháy hết rồi hả? Cháy hết đến nỗi không thể nhận dạng được à? Vụ án này gây tác động rất xấu. Các tử thi như vậy nên đưa cho người nhà xem thì tinh thần mọi người hoảng loạn ngay. Tạm thời không nên để người nhà nhìn thấy các tử thi này, không, không phải không nên mà là tuyệt đối không được phép! Hãy bảo pháp y lấy các mô cơ thể của tử thi đi giám định ADN rồi so sánh với người nhà các nạn nhân, trong thời gian ngắn nhất phải nhận dạng được năm người đó, và xác định hai người không có trên xe là ai.”

“Tôi đã cho làm hết rồi ạ.”

Cao Đổng gật đầu. Lý Vệ Bình đã theo ông nhiều năm, những thao tác xử lý vụ án như thế này vốn thuộc nằm lòng. Cao Đổng lại hỏi tiếp: “Đúng rồi, những người này chết khi nào?”

“Vẫn chưa rõ. Đợi pháp y ở đây mang về giám định rồi mới có kết luận chính xác. Theo kinh nghiệm thì thời gian chết có lẽ là trong vòng một ngày.”

Cao Đổng hỏi: “Ai báo án?”

“Một nhóm sinh viên. Năm nay nghỉ đông sớm, bọn họ vừa nghỉ nên đạp xe lên núi cắm trại. Lúc đi qua ngang đây thì nhìn thấy có xe bị lật ven đường. Lúc phát hiện đã như thế này rồi, bọn họ cũng không phải phát hiện ngay lúc xảy ra tai nạn.”

Cao Đổng thấy lạ, vội hỏi: “Cả chiếc xe bị lật, hơn nữa lại bị thiêu cháy mà chẳng có ai phát hiện ra ngay lúc sự việc xảy ra sao?”

Lý Vệ Bình lắc đầu một cách bất lực: “Có lẽ lúc sếp mới đến đã nhìn thấy, ở lối vào con đường này có một dải phân cách bằng bê tông chắn ngang. Nơi này cách đây mười mấy năm là tỉnh lộ sau này khi đường mới làm xong thì nó không được sử dụng nữa. Khu vực đồi núi mà con đường dẫn vào từ lâu đã không có người ở, chỗ này cũng bỏ hoang nhiều năm nay. Phía trước có nhiều chỗ bị sạt lở. Mấy năm trước Phòng Quản lý đường bộ đã niêm phong đường này, bình thường cũng không có ai qua lại.”

Cao Đổng gật đầu, trong lòng đã có phán đoán ban đầu.

Nếu sự việc xảy ra trên con đường nào khác, cả chiếc xe bị lật, lại còn bị cháy nữa, thì người phát hiện sự việc đầu tiên chắc chắn là các tài xế đang lái xe trên đoạn đường đó. Mà con đường này bỏ hoang đã nhiều năm, lối vào cũng bị chắn bê tông thì sao có xe cộ lưu thông, bình thường ngay cả người qua lại còn chẳng có lấy đâu ra người chứng kiến vụ tai nạn xảy ra chứ.

Có thể thấy, bọn bắt cóc hiểu rất rõ đường xá ở huyện Bạch Tượng.

Cao Đổng đến nơi xảy ra tai nạn nhìn xuống, một chiếc xe đa dụng cháy đen nằm phía dưới cách mặt đường hơn hai mươi mét, bên cạnh có rất nhiều cảnh sát hình sự đang lùng sục khắp nơi tìm kiếm mọi manh mối có thể.

Vôn ven đường có rào chắn bảo vệ thì xe sẽ không rơi xuống phía dưới được. Nhưng ở chỗ đường này có hơn một nửa đã bị sạt lở, chiếc xe trượt xuống từ phía bên đó, chỗ đất dọc con đường vẫn còn in dấu bánh xe rất rõ ràng.

Cao Đổng ngẫm nghĩ, vụ án vừa mới xảy ra, bây giờ tất cả đều đang trong giai đoạn thu thập chứng cứ chứ hoàn toàn không có bất kỳ manh mối nào giúp ích cho việc định hướng điều tra cả. Sau khi hỏi thăm nhân viên làm nhiệm vụ ở

đây tất cả các chi tiết trên hiện trường, ra lệnh cho Tổ pháp y do chính mình đưa tới tiếp nhận các công việc của đội Điều tra hình sự, lại đứng chỉ huy hơn một giờ đồng hồ nữa tại hiện trường, Cao Đổng mới quyết định trước hết phải về lại trụ sở Công an huyện để báo cáo tình hình chi tiết lên cấp trên, đồng thời cũng sẽ gọi điện Điều thêm người nhanh chóng đến huyện Bạch Tạng.